

(של נשיאים) דוחה שצת שהוא איסור סקילה מקדש שקדושתו קדושת עולם וקרצן לצור (דמה שהיו מקריצין צימי חנוכה הבית קרצן לצור הוא) ויוכב"פ ענוש כרת לא כ"ש אלא אמאי היו דואגים התם לורך גבוה (במשכן היו הקרצנות לגבוה) הכא לורך הדיוט (בחנוכה הבית דהדיוט משתה) וכו' ע"כ. הרי מזה כי צעזור חנוך ציבמ"ק הותר להם לאכול ולשתות ציבמ"פ.

ועפ"י זה נצא לציאור הענין דהנה צפרשת צבעלותך כתיב שאמר משה ליתרו אל נא תעזוב אותנו וגו' וכוונת לנו לעינים. ופירש רש"י דבר אחר כל דבר שיתעלם מעינינו תהי' אתה מאיר עינינו. וציאור הדבר כי חף שמשה ידע כל נפונות החורה וכל ר' לא אנים ליה, מ"מ כל אחד נמסר לו חלק חורה השייך לנשמתו, ואי אפשר לחלקו להחגלות ע"י אחר, וכדאיתא במדרש תנחומא צ' יתרו (י"א) עי"ש. ולפיכך הוצרכו שיאיר יתרו עיניהם בחלק החורה השייך אליו.

והנה כשם שצתפלה יש לכל שצט שער צפני עלמו, שדרכו פורחת ועולה תפלת אותו השצט, השמימה כידוע מדברי האר"י הקדוש (הוצא בהקדמת פס"ח) שללד זה יש נוסחאות משונות זו מזו צתפלה כמו כן צלימוד החורה יש לכל אחד שער מיוחד לפי חלק חורתו. ויתכן כי הוצרכו להקים ציבמ"ד מיוחד ליתרו, ששם ילמוד חורה ויגלה חלקי החורה השייכים לנשמתו.

וזה אפ"ל צכוונת הילקוט הכ"ל ויצאו האכלה זה ציבמ"ד, כלומר שהקימו ציבמ"ד מיוחד עצורו, וא"כ נמצא כי צו ציוס הוקם ונתחנך בית מדרשו של יתרו. והנה בית המדרש הוא צצחינת ציבמ"ק באמרים ז"ל (מגילה כ"ט ע"א) ואהי להם למקדש מעט (יתחקאל י"א) אמר ר' יצחק אלו צתי כנסיות וצתי מדרשות שצצבל, ונמצא כי מאל הדין הותר להם לאכול ציבמ"פ, משום שנתחנך ציבמ"ד של יתרו צו ציוס, דוגמת מה שאכלו ישראל ציבמ"פ צעת חינוך ציבמ"ק הראשון. ויתכן כי אילו היו יודעים שעתיד הקצ"ה ללוות על איסור אכילה

ציבמ"פ, לא היו סומכים על שמחת חינוך ציבמ"ד, והיו מתענים ציבמ"פ, כי יש לחלק צין חינוך ציבמ"ד לחינוך ציבמ"ק כמוצן. אלא שמכיון שעדיין לא נאמר להם ליווי זה עדיין, סמך משה על כך ששמחת חינוך ציבמ"ד דוחה את תענית יוכב"פ, צלירוף עם הטעם שעדיין לא נאמרו להתענות ציבמ"פ, ולכן לא גלה להם משה שהם עתידים להתענות על כך, כי היה חפץ שיקיימו מצות חינוך ציבמ"ד צאכילה ושתיה. אמנם משרע"ה לא היה יכול להשתתף עמכם בצעודה זו, שהרי הוא ידע כבר שהחורה עתידה ללוות להתענות ציבמ"פ, ואילו היה מסב עמכם בצעודה ולא היה אוכל היה נודע להם טעם שהוא נמנע מלאכול, והוא רצה להעלים זאת, כמוצא כדי שהיה שמחת החינוך צשלמות. ולפיכך התחכם להיות עומד ומשמע לפניכם, כדי שלא ירגישו צכך שהוא אינו אוכל עמכם, ותהי' חדוה שלימה.

והשתא מצוורים היעצ כל הדקדוקים, כי הנה בא דאיתא צילקוט ויצאו האכלה זה ציבמ"ד שפיר מוצן מהיכן יליף זאת, שהרי זאת נשמע ממה שאכלו ציוס הכפורים ולא גלה להם משה שהם צריכים להתענות, ועל כרחק לומר כנ"ל שאכלו לטעם חינוך ציבמ"ד שהקימו לורך יתרו. ומוצן היעצ מה שאמר הכתוב ויצא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם "עס" חותן משה (קושיא צ) כי אמנם היו הם עפלים אליו בצעודה זו, שהרי כל מה שהותר להם לאכול צאותה צעודה היה צשציל חינוך ציבמ"ד שהקימו צעצורו.

ועל פי דברנו יתצאר היעצ גם מה שסיים הכתוב לאכל לחם וגו' לפני האלקים, ופרש"י כל הנהנה מסעודה שתלמידי חכמים מסוצים צה כאילו נהנה מזיו השכינה. דהנה נתצאר כי הותר להם לאכול ציבמ"פ משום חינוך ציבמ"ד, ולכאורה יש לפקפק צדבר כדאיתא צמס' מו"ק הכ"ל דליכא למילף שידחה חינוך ציבמ"ק את יוס הכיפורים ממה שחנוכה המשכן דוחה שצת, דאיכא למיפרך התם לורך גבוה שהקריצו הנשיאים קרצנות, והכא לורך הדיוט שאכלו ושתו. ועל כן אמר הכתוב לפני האלקים, כלומר שצסעודה זו היה לורך גבוה וכפירש"י ז"ל שהאוכל